



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 305/2022-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Adamom Puškárom, advokátom, Karpatská 5, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 225/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 225/2016 **boli porušené** základné právo sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľom **priznáva** finančné zadosťučinenie v sume **1 000 eur**, a to každému z nich, ktoré **je** Okresný súd Bratislava II **povinný** zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Bratislava II **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume **616,41 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. mája 2022 domáhajú vyslovenia porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú ústavnému súdu nálezom vysloviť porušenie ich označených práv napadnutým postupom všeobecného súdu, prikázať všeobecnému súdu konať v ich veci bez zbytočných prietahov, priznať sťažovateľom primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur, a to každému z nich, ako aj náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľom je vedené trestné konanie pre trestné činy rozširovania extrémistických materiálov a prechovávanía extrémistických materiálov. Dňa 29. decembra 2016 bola Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) podaná obžaloba. Okresný súd vydal 12. mája 2017 trestný rozkaz, ktorý napadli sťažovatelia odporom. Trestná vec sťažovateľov je dosiaľ vedená pred okresným súdom a nie je právoplatne ukončená.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti prezentujú podrobný chronologický prehľad vykonaných procesných úkonov a dôvodí, že trestná vec, kde sa skutok mal stať ešte v roku 2015, nie je ani po vyše siedmich rokoch ukončená. Vo svojej argumentácii poukazujú na obdobia nečinnosti okresného súdu a sú toho názoru, že okresný súd zasiahol svojím postupom do ich označených práv. V konkrétnosti poukazujú aj na neefektívny postup okresného súdu, ktorý mal podľa nich neprípustne nahrádzať činnosť príslušného orgánu činného v trestnom konaní, prokurátora, ktorý neuniesol dôkazné bremeno, a z dôvodu nedostatkov – pochybnosti a nejasnosti obstaraného znaleckého posudku pribral nového znalca.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľov

4. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 305/2022-16 z 29. júna 2021 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľov v celom rozsahu na ďalšie konanie. V súvislosti s vecným prerokovaním ústavnej sťažnosti 11. júla 2022 vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie sa k vecnej stránke ústavnej sťažnosti a k ďalším súvisiacim špecifikovaným okolnostiam.

III.1. Vyjadrenie okresného súdu

5. Na výzvu ústavného súdu reagoval predseda okresného súdu podaním č. k. 1 Spr/69/2022 z 25. júla 2022, ktoré zahŕňa podrobný chronologický prehľad vykonaných úkonov namietaného konania. Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku dôvodil skutkovou a právnou zložitou veci, kde poukázal na značnú rozsiahlosť vyšetrovacieho spisu a proces dokazovania zahŕňajúci okrem svedeckých výpovedí a listinných dôkazov aj znalecké posudky. Okresný súd na tomto mieste argumentoval aj neštandardným typom vyšetrovanej trestnej činnosti,

ktorá podľa jeho vyjadrenia nie je dosiaľ rozhodovacou praxou pokrytá. Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku uznal obdobie nečinnosti trvajúce od 26. mája 2017, keď bol okresnému súdu doručený odpor sťažovateľov do 6. augusta 2019, keď nariadil okresný súd termín hlavného pojednávania, pričom dôvodil, že označené obdobie nemožno považovať za zbytočné prieťahy, keďže toto časové obdobie zahŕňalo potrebu naštudovania rozsiahleho materiálu, ktorý bol súčasťou podaného odporu a tiež s ním doručeného návrhu na vykonanie dôkazov. Podľa mienky predsedu okresného súdu po označenom období konal okresný súd plynule a k prieťahom nedochádzalo. Za potrebné považoval tiež poukázať na objektívny faktor majúci vplyv na celkovú dĺžku konania, a to na opatrenia prijaté na zamedzenie šírenia ochorenia COVID-19, ktoré boli dôvodom na odročenie termínu pojednávania určeného na 16. apríl 2020 a stanovenie nového termínu na 18. jún 2020. Zrušenie termínu určeného na 18. jún 2020 a odročenie hlavného pojednávania na 29. september 2020 z dôvodov na strane zákonného sudcu označil predseda okresného súdu za ojedinelý prípad. K námietke sťažovateľov týkajúcej sa pribratia ďalšieho znalca poznamenal, že ide o procesný postup zákonného sudcu, do ktorého nemôže zasahovať, tiež v tejto súvislosti poznamenal, že uznesenie o jeho pribratí sťažovateľa nenapadli sťažnosťou. V závere stanoviska s odkazom na prezentované argumenty hodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako nedôvodnú.

III.2. Replika sťažovateľov

6. Právny zástupca sťažovateľov sa k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 17. augusta 2022. Namietá v ňom závery okresného súdu o skutkovej a právnej zložitosti veci dôvodiac, že je trestné stíhanie vedené iba pre prečin prechovávanía a rozširovanía extrémistických materiálov, kde v konaní postačovalo vypočuť sťažovateľov, znalca a oboznámiť obsah spisového materiálu a vec by mohla byť skončená na maximálne dvoch termínoch hlavného pojednávania. Podľa právneho zástupcu sťažovateľov obsah spisového materiálu v počte približne 800 strán možno považovať za nenáročný, pričom podľa jeho vyjadrenia ani prípadná skutková a právna zložitosť veci nezjavuje konajúci súd zodpovednosti za plynulé konanie. Obdobie nečinnosti, na ktoré poukázal v stanovisku samotný okresný súd, však právny zástupca na rozdiel od okresného súdu hodnotí ako zbytočné prieťahy, kde dôvodí, že prílohy podaného odporu v počte 330 strán, na ktoré konajúci súd ako na rozsiahle poukazoval, predstavujú v skutočnosti iba ilustračné obrázky. V ďalšom bode vyjadrenia právny zástupca vymedzuje ďalšie obdobie prieťahov, a to v rozmedzí vyše jedného roka, a to v etape od 14. októbra 2020, keď okresný súd vyzval strany predložiť konajúcemu súdu otázky pre znalecké skúmanie do 2. novembra 2021, keď sa uskutočnil výsluch znalca na hlavnom pojednávaní. Napokon postup okresného súdu v posudzovanom konaní v etape po okresným súdom uznanom období nečinnosti kvalifikuje právny zástupca sťažovateľov ako neefektívny a neúčelný, keďže došlo podľa jeho vyjadrenia k zbytočnému predĺženiu trestného konania pribratím nového znalca po tom, čo okresný súd vyhodnotil predchádzajúci znalecký posudok ako neobjektívny a nepresvedčivý. Právny zástupca je toho názoru, že za takýchto okolností malo dôjsť k oslobodeniu sťažovateľov spod obžaloby, nie k pribratiu znalca nového, ktorý je navyše podľa vyjadrenia právneho zástupcu proti sťažovateľom stíhaným pre extrémizmus zaujatý, o čom svedčia jeho vyjadrenia v českom masmediálnom priestore a rozhodnutie českého justičného orgánu, ktorým bol v špecifikovanom procese pre zaujatosť z konania vylúčený. Právny zástupca formuluje tvrdenie, že posudzované konanie sa vyznačuje tromi rokmi nečinnosti, ktoré je potrebné podľa jeho mienky vymedziť

už od dátumu podania obžaloby, nie od dátumu podania odporu. Podľa jeho názoru ani opatrenia zavedené v súvislosti s epidémiou COVID-19 nemôžu ospravedlniť zbytočné prieťahy v posudzovanom konaní, keďže relevantné obdobie zbytočných prieťahov je vymedzené obdobím pred uvedenou pandémiou. Napokon právny zástupca sťažovateľov zdôvodňuje výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, keď poukazuje na stres a psychické utrpenia sťažovateľov a tiež skutočnosťou zadržania zbrojného preukazu a zbrane jednému zo sťažovateľov v rámci posudzovaného trestného konania.

7. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní a súvisiaceho spisového materiálu dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle ustálenej judikatúry (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04), ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

9. Pokiaľ ide o otázku predmetu namietaného konania, ústavný súd hodnotí po preskúmaní doterajšieho priebehu konania pred okresným súdom predmetnú vec ako skutkovo zložitejšiu, keďže v konaní bolo potrebné okrem iného riešiť odborné otázky prostredníctvom znaleckého dokazovania z odboru spoločenských a humanitných vied, odvetvia politického extrémizmu, ktoré bolo potrebné korigovať obstaraním nového znaleckého posudku, navyše, celkový proces dokazovania, tak ako to vyplýva z obsahu hlavného pojednávania vykonaného 10. mája 2022, zahŕňal okrem vypočutia sťažovateľov, znalcov a svedkov aj rozsiahlejší proces vykonávania listinných dôkazov a znaleckých posudkov ich čítaním (znalecké posudky zamerané na skúmanie obsahu mobilných telefónov, USB kľúčov, počítačov, zápisnice o vykonaní domových prehliadok, prehliadok iných priestorov a pozemkov, prehliadok osobných a prehliadok tela, väčší počet záznamov, lustrácie osôb sťažovateľov, odborné texty, zborníky a podobne), keď bolo navyše pojednávanie odročené na 13. september 2022 na účel vykonania ďalších listinných dôkazov ich čítaním. Možno tiež čiastočne prisvedčiť obrane okresného súdu o právnej zložitosti posudzovanej veci, keďže k vyšetrovanej trestnej činnosti neexistuje podrobná judikatúra. Pokiaľ ide o predmet konania, ústavný súd súčasne poukazuje na to, že konania v trestných veciach, akou je aj vec sťažovateľov, štandardná rozhodovacia činnosť ústavného súdu reflektujúca na judikatúru ESLP zaradzuje medzi privilegované konania, ktoré by mali byť vedené s osobitnou rýchlosťou (napr. II. ÚS 287/2019).

10. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietáhoch konania podieľala osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd po preskúmaní spisového materiálu týkajúceho sa namietaného konania nezistil žiadne okolnosti pričítateľné na vrub sťažovateľom, ktoré by signalizovali, že sa sťažovatelia o zbytočné predĺženie namietaného konania nejako pričínili.

11. Ústavný súd sa napokon zaoberal aj hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu okresného súdu dospel k čiastkovému záveru, že je priebeh namietaného konania pred okresným súdom poznačený obdobiami neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu. S tvrdením sťažovateľov o neefektívnosti postupu okresného súdu týkajúceho sa ustanovenia znalca podľa § 146 Trestného poriadku, podľa ktorého ak vzniknú pochybnosti o správnom znaleckom posudku alebo ak je znalecký posudok nejasný alebo neúplný, treba požiadať znalca o vysvetlenie alebo doplnenie posudku, ak by to nevedlo k odstráneniu pochybností alebo nejasností znaleckého posudku alebo k úplnosti znaleckého posudku, treba pribrať iného znalca, sa ústavný súd nestotožnil. Výklad prezentovaný sťažovateľmi, že konajúcim súdom konštatované nedostatky prvotného znaleckého posudku, ktoré neboli preklenuté ani osobným výsluchom znalca, boli zásadne dôvodom na oslobodenie sťažovateľov spod obžaloby, nie je celkom prijateľný. Trestný poriadok absolútne nevylučuje možnosť konajúceho súdu vstúpiť do procesu dokazovania (§ 2 ods. 11 a 12 Trestného poriadku), samozrejme k dopĺňaniu dokazovania zo strany súdu by malo dochádzať len ojedinele, v nevyhnutných prípadoch, kde by konajúci súd nemal zneužívať dôkaznú aktivitu v prospech niektoej zo strán. V takýchto prípadoch by konajúci súd nemal z vlastnej iniciatívy vnášať do konania nové skutočnosti a dôkazy, pri ktorých je ešte pred ich vykonaním pravdepodobné, že sú na prospech len jednej zo strán. O takúto situáciu však v prípade sťažovateľov nešlo, keďže samotní sťažovatelia (prostredníctvom svojho obhajcu) na hlavnom pojednávaní označili pôvodný znalecký posudok za „zmätočný, absurdný a protiprávny“, čo nezodpovedá ich vyjadreniu v stanovisku doručenom ústavnému súdu, kde predkladajú tvrdenie, že pôvodný znalec vypovedal *de facto* v ich prospech. Napokon znalec v novom znaleckom posudku sa so závermi pôvodného znaleckého posudku stotožnil a nepredniesol k nim žiadne zásadné výhrady. Za uvedených okolností nemožno kvalifikovať postup súdu, ktorý aplikoval ustanovenie Trestného poriadku a neprekročil pritom prípustné medze ako prehnane aktivistický, a teda neefektívny postup. Takýto záver nemôžu vyvrátiť ani subjektívne tvrdenia sťažovateľov o zaujatosti nového znalca, keďže posúdenie a rozhodnutie otázky možnej zaujatosti znalca patrí výhradne konajúcemu súdu.

12. Rozsiahle obdobie pasivity predstavujúce nečinnosť v rozsahu približne dvoch rokov, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, bolo ústavným súdom identifikované v úseku konania od 26. mája 2017, keď podali sťažovatelia odpor proti vydanému trestnému rozkazu, do 24. októbra 2019, keď okresný súd vykonal vo veci sťažovateľov hlavné pojednávanie. Ústavný súd hodnotí časový odstup od podania odporu proti trestnému rozkazu do realizácie prvého termínu hlavného pojednávania ako na prvý pohľad neprimeraný, zbytočne a neospravedliteľne predlžujúci vedené trestné konanie. Ústavný súd ďalej zaznamenal pasívny prístup okresného súdu kvantifikovateľný rozsahom nečinnosti približne v dĺžke štyroch mesiacov

v ďalšej etape namietaného konania, a to od 18. februára 2020, keď okresný súd vykonal vo veci hlavné pojednávanie, do 29. septembra 2020, keď sa uskutočnil ďalší nasledujúci termín hlavného pojednávania. V rámci označeného úseku došlo dvakrát po sebe k zrušeniu určeného termínu hlavného pojednávania, podľa vyjadrenia okresného súdu v prvom prípade boli dôvodom takéhoto postupu protipandemické opatrenia. Ústavný súd na tomto mieste podotýka, že v pandemickom období spojenom s obmedzeným režimom realizácie súdnych pojednávanií právna úprava umožňovala vykonávať pojednávania aj v tzv. neodkladných veciach, pričom vzhľadom na privilegovaný charakter konania v trestných veciach vyžadujúci si osobitnú starostlivosť nad plynulosťou postupu v takomto konaní bolo potrebné trestnú vec sťažovateľov kvalifikovať ako takú, ktorá neznesie odklad a v ktorej treba i napriek uvedenému režimu konať.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka namietaného konania okresného súdu je s prihliadnutím na privilegovaný charakter konania v trestných veciach vyžadujúci si z hľadiska požiadavky plynulosti konania osobitnú starostlivosť, i napriek určitej miere skutkovej a právnej zložitosti veci, neprimeraná. Konštatuje tak, že zistenou neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu došlo k zbytočným priťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 od. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

14. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu bola vec sťažovateľov pred okresným súdom meritórne ukončená (vydaním rozsudku 13. septembra 2022), ústavný súd neformuloval vo veci sťažovateľov pre okresný súd príkaz konať.

15. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

16. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur, a to každému z nich, odôvodňujúc ho stresom a psychickým utrpením. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Vzhľadom na konštatované zbytočné prietahy spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu v namietanom konaní, s prihliadnutím na jeho neprimeranú dĺžku, ako aj charakter predmetu namietaného konania, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie sumy 1 000 eur pre každého zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie (bod 2 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

17. Sťažovatelia si uplatnili aj náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastúpením. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Ústavný súd zároveň vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2021, ktorá bola 1 163 eur, keďže išlo o tri úkony právnej služby vykonané v roku 2022 (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu). Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2022 v zmysle § 11 ods. 3 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 96,92 eur. Takto stanovená odmena predstavuje pri dvoch sťažovateľoch a troch úkonoch 581,52 eur, s režijným paušalom 3 x 11,63 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) spolu 616,41 eur (bod 3 výroku nálezu).

18. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu